

НА ТАРАСОВУ ГОРУ...

Чимало заходів відбулося в Академії пенсіонерів на честь 200-річчя з дня народження Тараса Шевченка: конкурси, вікторини, брейн-ринги, святкові концерти, літературні вечори тощо.

Олена Ткач

Гортали сторінку за сторінкою невмирущого «Кобзаря», читали спогади про видатного українця й не припиняли дивуватися його прагненню свободи, любові до України й обездолених земляків своїх – «малих отих рабів німих», яких він возвеличив, поставивши на сторожі коло них безсмертне Слово!

Незабутнім став і захід, якому справедливо можна надати статус міського, - Шевченківський поетичний марафон. У ньому, поряд із представниками майже всіх клубів Академії пенсіонерів, узяли активну участь учні Білоцерківського економіко-правового ліцею, Білоцерківського колегіуму, БЗШ № 3, 4, 15, 17, вихованці ДНЗ № 6, 28.

Та особливо запам'яталася літнім людям із клубів «Промінь надії», «Любисток», «Калина», «Пролісок», «Надія» поїздка до Канева. Коли в автобусі я запропонувала підняти руки тим, хто вперше в житті їде до Тараса, мене здивувала відповідь

пільства – це основа життя, місце єднання духовного й земного; а для українського народу Т.Шевченко – той-таки наріжний камінь нації, Свята Святих, від якого й почалося усвідомлення власного «Я» великого європейського народу, боротьба за волю, незалежність, від якого бере початок сьогодняшня спільна молитва за кращу долю.

Розпочали академісти екскурсію із галереї під назвою «Віч-на-віч із поетом», яка збирала репродукції всіх автопортретів Тараса Шевченка. Який він, дійсно, на них різний: ще в 1843 світяться очі щастям і очікуванням майбутніх звершень, а вже з портрета 1959-го року дивиться на нас хворий і змучений випробуваннями долі старий чоловік.

Тут рушник, який особисто вишила Леся Українка і привезла цей подарунок на могилу Шевченка як знак шани і високої поваги до пророка й Учителя... Тут і весільний рушник, вишитий нареченою Тараса Григоровича Ликерою Полусмак. Вона, як відомо, шкодувала, що не судилося

Представники клубів «Любисток», «Промінь надії», «Калина» біля підніжжя пам'ятника Т. Шевченку

наших академістів: майже 80% зізналися, що прямують до Канева вперше в житті.

Спочатку група пододала 392 сходинки, аби дістатися на Чернечу гору до могили великого українця. Останні кроки - і ось праворуч «реве ревучий», навкруги – «лани широкополі», мальовничі краєвиди, а прямо перед нами – батько Тарас, який дивиться з височини і не дорікає, а швидше пригортає суворо-вимогливим поглядом кожного, хто підняв до нього своє обличчя.

Поклавши квіти до пам'ятника, вшанувавши світлу пам'ять поета, групи академістів завітали до музею, де з вуст досвідчених екскурсоводів вкотре почули про дитинство Шевченка, період його становлення, заслання, смерть у Петербурзі, переповнення в Україні.

У музеї, який до 2010-го (7 років поспіль) був на реконструкції, вже в першій оглядовій залі лежить великий «наріжний» камінь як символ початку української світобудови. Наріжний камінь для сус-

стати його дружиною, але зуміла втілити на полотні його мрію про весільний рушник із червоними півнями. Частенько приїздила до Шевченка на Чернечу гору, хотіла, аби її поховали біля Шевченка, проте знову не судилося...

А ще мене особисто здивувала фраза екскурсовода про те, що їй дивно бачити таку кількість (приїжджало аж 105 осіб!) літніх людей, українців, гостей із сусідньої області, які завітали до Шевченка на Чернечу гору. Жінка додала потім, бо побачила з виразів наших облич, що ми не зрозуміли її думки: «Мені не дивно бачити ватаги школярів, студентів та іноземців, які звідусюди прибувають сюди, знаходячи фінансові можливості... А ось українські пенсіонери приїжджають досить рідко».

Наступна зупинка нашої мандрівки – центр Канева, Успенський собор, у якому в 1861 році дві доби поспіль стояла домовина з тілом Т. Шевченка, тут його відспівували перед тим, як перепоховати відповідно до заповіту, і молилися за упокій душі поета.

Члени клубів «Пролісок» і «Надія» на Тарасовій горі в Каневі

УКРАЇНСЬКЕ СЕЛО

Етнографічний комплекс «Українське село» – унікальне місце поблизу Києва. Тут можна впродовж одного дня побувати на Полтавщині і Наддніпрянщині, на Поліссі, Поділлі і в Карпатах...

Раїса Рясова

Тут можна доторкнутися руками – у буквальному розумінні слова – і серцем до того сакрального простору, який твориться попередніми поколіннями предків і сьогодні живить душу людини.

Теплого травневого дня «Українське село» радо відчинило браму академістам клубу «Серпанок», щоби познайомитися з українською народною архітектурою, побутом та під час захоплюючої екскурсії не тільки побачити на власні очі стародавні справжні хати XIX століття, але й уявно стати господарем кожної з них. Адже вхід до хати в «Українському селі», на відміну від інших музеїв просто неба, є повним і без обмежувальних стрічок; тут відвідувачу надається можливість зайти в усі закутки хати, сісти за старий стіл на товщелезну лаву, відчутти власними руками важкість дерев'яного рубеля та здивуватися лег-

кості тонкостінної глиняної кераміки. Багато хто подумки повернувся в своє дитинство, а це приємні, теплі спогади про своїх мам, бабусь та прабабусь, а це неймовірні враження, це змога доторкнутися душею до коренів-витоків.

Усі присутні академісти від щирого серця вдячні працівникам музею за просування української національної ідеї й велике бажання зберегти для нинішнього покоління і вдячних нащадків історію рідного народу, за патріотизм, який повноправно господарює в «Українському селі». Адже в ці непрості для нашої держави часи, як ніколи, хочеться справжнього, українського...

Величезна подяка Благодійному фонду Костянтина Єфименка за цікаву екскурсію і з користю проведений час, за отримані позитивні емоції та нові знання. Нехай вас береже Бог! Здоров'я вам і натхнення творити все прекрасне для людей.

Клуб «Серпанок» на під'їзді до музейного комплексу «Українське село»